

Kocour Máršmeloun

Dorotea Kintrová

Ahoj, já jsem kocourek Máršmeloun. Před pár dny jsem se objevil v nějaké malé *nerozdrápatelné* věci. Viděl jsem jen většími škvírami. Trochu to se mnou houpalo. Pak se to se mnou zvedlo, a začalo se to houpat víc. Viděl jsem trávu, hromadu sena a nic z toho jsem nepoznal. Kde to vlastně jsem? Pak se průzory otevřely a já jsem zjistil, že to jsou dvířka. Hopsl jsem na zem. Nevěděl jsem, kde to jsem. Kdákaly tam slepice, viděl jsem i krávy a holčičku, co se ke mně přibližovala. Tu si vlastně pamatuji, ta mě zvedla a dala do toho vězení. Radši zůstanu dál. Ale když jsem couvl, tak přišla blíž a něco řekla. Znělo to jako... no vůbec ne jako mňoukání. Já jsem zase couvl a takto se to opakovalo, dokud mě nezačala honit. Vylezl jsem na seno a po chvíli se propadl. Chvilí jsem se hrabal a kopal kolem sebe, pak jsem se konečně dostal ven. Ona mě okamžitě chytila. Nic jsem neviděl a pak jsem byl úplně jinde. Nebudu to natahovat a v rychlosti shrnu, co už teď vím. Holčička se asi jmenuje Verča, protože když to slovo slyším, vždy se objeví. A já jsem podle lidí asi Maršmeloun. Potřeba se vykonává na hrabacím místě. K slepicím se nemám přibližovat. A ještě něco, ráno mě vždycky dají ven a o skoro půl dne později mě pustí zpátky. Jo a Maršmeloun říkají něčemu růžovo-bílému, co si potom strčí do pusy. A to mi připomíná ještě něco, nejsem normální. Protože jsem růžovo-bílý. No, co na to říci. Když mě někdo uvidí, ozve se jakési „Jů“, což beru jako obdiv. Ach jo, už zase se blíží, musím jít ven. No co.

Kdo to je? Ptal jsem se sám sebe, když jsem uviděl cizí kočku. Já jsem totiž znal jenom Micku. Starou kočku odvedle. Šel sem se jí hned zeptat. Říkala, že ta kočka se jmenuje Fuli, bydlí na konci ulice a je to více méně toulavka. Minulý týden byla o tři domy napravo. Vždycky někam přijde, chvíli tam bydlí a odejde. Všichni z ulice ji znají. A to dokonce i lidé, kteří ji vždy přivítají. Je tu jenom půl roku, před tím byla v Ostravě. Měl jsem ještě spoustu a spoustu otázek. Ale pak si Míca šla lehnout, protože už jí táhne na šestnáct. Nechal jsem ji a všechny ty otázky jsem spolkl. Když jsem se o dva týdny později shledal s Fuli u popelnic, hned utekla, ale nechala tam něco blýskavého. Byl to obojek. S rybičkou! A já jsem vzdělaný kocour, který umí číst po *kočičinsku*. „Pro tebe.“ Když jsem to přečetl nahlas, tak se něco ozvalo. Agente Rybičko, máte misi. Zítra ráno čekejte agentku Žužu. Tady u popelnic. Čeká vás training, dlouhý a těžký.

Když jsem se ráno probudil, šel jsem se domů najíst. Hned jsem šel zas ven. Rozběhl jsem se k popelnicím. Agentka Žužu tam už čekala. Hej kocourku, co to zpoždění? Pardon já jsem si šel pro snídani. No dobře. Ale už se to nebude opakovat, ano? Ano. Co se týče mise, budeš zachraňovat kočku Belu. Nelíbí se jí, jak se k ní lidi chovají. Je to totiž výstavní kočka. Vy do jejího domu půjdete příští týden. Za normálních okolností by tam poslali mě, ale já mám volno a letím do Španělska. Jiné kocourů agenty krom Fuli tady nemáme. Tak proč nejde Fuli? Ta má jinou misi. A jakou? Tajnou. A ty, to vypadá, že jsi nejschopnější kocour široko daleko. Většina koček si totiž nechce ušpinit packy. Ale kočky toho, když chtějí, umí víc. Tak co už umíš, ať vím, s čím mám pracovat. No. No. Asi nic. Žužu, to je prostě marný. Jak mám tohle, naučit do týdne nenápadnosti, otevírání dveří a vůbec, všeho. Já chtěla za týden dovolenou. A ne učit kocoura. Aby to zvládl příště. Dnes tě naučím základy. Šplh, běh a nenápadnost. Vyšplhej na to dřevo. Dobrá to by šlo. A co kdybys měl vytáhnout tohle. Byl to špalek o tíhy kočky. Po desátém pokuse jsem to vzdal. Max kam sem vyšplhal, byla půlka. No na netrénovaného kocoura. Teď běžej, dokud neřeknu stop. Trvalo to dlouho. Běhal jsem asi půl hodiny. STOP! Konečně. Dalším úkolem bylo plížení a rovnováha. V plížení jsi vážně dobrý. Naštěstí to nemusíš moc umět. Rovnováha. Uf. Ta byla hrozná. Prvně jsem se snažil, aby se prkno, když po něm šla Žužu nedotklo země a toho jsem měl dosáhnout tak že jsem po něm chodil taky. To mi trvalo snad dvě hodiny. Dneska už máš volno. Ta věta zněla přímo andělsky. Zbytek dne jsem spal, trénoval a lovil myši. A nakonec jsem si prohlédl všechny domy v ulici. Našel jsem dokonce i ten, ve kterém bydlela ona kočka Bela. Pak se vrátila domů má panička Verča. Šel jsem si lehnout na gauč. Přišla ke mně a začala mě drbat. Usnul jsem, a když jsem se probudil, už tam byla i máma. Dostal jsem večeři, věděl jsem, že se musím najíst opravdu hodně.

Ráno jsme cvičili otvírání kliky, bylo to náročné, vždy jsem na ni vyskočil a vzápětí spadl. No Žužu z toho nebyla vůbec nadšená. Trénovali jsme okolo pěti hodin. Zbytek týdne jsme s Žužu trávili učením, jak se otvírá klika a mapováním města. Když jsem se zeptal, proč tu operaci nedělá nikdo jiný, řekla že Fuli má tajnou misi a ona má prázdniny. Důkladně mi vylíčila plán.

Když jsem se ráno probudil, zděsil jsem se, protože dnes mám provést operaci. Naposledy jsem zkusil otevřít kliku. Klaplo to. Byla sobota a já jsem čekal u dveří, vzali mě do přepravky. K Bele jsem dorazil autem, málem jsem se pozvracel. Já auto nesnáším! Bela na mě čekala u dveří, brzy jsem zjistil, proč ji neposlali samotnou. Její orientační smysl byl úplně k ničemu. Hladce jsem se s Belou ztratil lidem z očí. S Belou jsme to ještě jednou probrali. Ona si byla naprosto jistá, ale já si myslel, že to hned obrátí. Když jsem otevřel dveře, údivně mňaukla. Když jsme opustili dům. A šli jsme k autobusu, vyprávěl jsem jí o novém domově. Když jsem skončil, ptala se mě na hygienu. Já jsem jí řekl, jak to je u nás a ona řekla, že bydlela úplně jinak. Když jsme šli, ptala se mě na spoustu věcí. Problém nastal, když jsme potkali holčičku. Malou holčičku. Ona vzala Belu do

ruky a šla pryč. Musel jsem za nimi, protože Bela by se nedokázala vrátit. Běžel jsem hodně rychle. V tu chvíli mi došlo, proč jsem trénoval vytrvalostní běh. Holčička s maminkou nasedli do auta. Skočil jsem do něj. Maminka si před tím nevšimla, že nese Belu. Když mě ale viděla tak mě i Belu poslala ven, naštěstí. Když jsme šli dál, potkali jsme ještě psa. Vyjel na Betu a ona spadla. Za chvíli vyskočila na sloupek. Když se vzpamatovala, bála se seskočit dolů. Co jsem měl dělat? Syčel jsem na toho hafana. Kouknul jsem se Bele do očí. Viděl jsem tam strach, a ještě něco podstatnějšího. KOST. To je to pravé. Je na druhé straně. Ale jak se k ní dostat, je tu moc aut. Prostě přeběhnu. Teď! Zvládnul jsem to. A teď zpátky. Nic nejede. Přešel jsem a kost odmrštil co nejdál. Pes odběhl. Jupí! Bela seskočila a šli jsme k autobusu. Tak půjdeme. Belo? Váhala tak dlouho až nám autobus odjel. Ona se v klidu vrátila domů, a nikdo o dobrodružství nevěděl.

Najednou do mě někdo drbl. Byla to mamka. Co? Řekl jsem rozespale. Pak mi všechno došlo. Byl to sen. A... Anebo, nějaké kouzlo.